

Mic. „O Jerica, ti me le tolažiti hočeš; svoje prave misli mi zakrivaš. Da naju poroka od dné do dné negotovša biva, ti je dobro ko meni znano. Ta negotovost, Jerica! mi serce gloda; strah zgube mi grení sleherno veselje in mir iz mojih pers poja. Celó sanje me strašé“.

Jer. „Ljuba moja! vsaj s sanjami se ne plaši, ki so tako redko resnične. Bog vse prav obrača; le njemu zaupaj in vse bo dobro. Sanjam pa ni verjeti“.

Mic. „Je, je, Jerica! jim verjeti. Sinoči se mi je sicer sanjalo, da sva že mož in žena bila; al on je tako bled, tako merzel bil, in sama sem ledena obledovala“.

Jer. „Oče nebeški! to je strašna prikazen bila. Pa — Micika, ali ti je slabo? Tvoje lice blede, kaj ti je? Tako čudna se mi zdiš“.

Mic. „Nocoj moram zvediti, ali mi je namenjen on ali ne. Jerica! zmiraj sem te rada imela; pa tudi ti si mene rada imela, kaj ne?“

Jer. „Kaj prašaš, Micika!“

Mic. „Ko ti je vlani najlepša peča v Bistrico padla, in si plakala po nji, sem ti jo jez povernila, in letos, ko si se pri pšenici vžela, sem jaz tvoja in svoja kraja žela, da si domá ostati mogla. Jerica! ali me boš nocoj k Bistrici spremili hotla?“

Jer. „Tvoja kri je nocoj vroča; preden kaj skleneš, poslušaj moje hladne misli. Da moje serce gorko za te bije, ni prič treba; zatoraj poslušaj prijatlico. Ne hodi tje in Boga ne skušaj! Večer je svet, ne gré skruiniti ga z derznim početjem. Božja kazen je ta večer že marsikoga zadela. Pomisli, da je Alešale njih svetinja pri tem nesreče rešila.“

Mic. „O Jerica! Bog je dober, sam bo ubozi deklici milost skazal“.

Jer. „Spomni se, kako te je rado strah“.

Mic. „Nocoj me ni; saj je sveti večer“.

Jer. „Pomisli tudi, kaj ti bo početi, ako bi res bilo, kar Aleš in stara vera terdi, in bi kakega v zerkalu vidila, pa ne Tineta. Še ti up napolnuje persi, ne budi v njih obupa“.

Mic. „O Jerica! saj mi je tudi tako obupati. V vednem trepetu za-nj me bo počasna smert umorila. Ne zaveraj me dalje; moj sklep je storjen. Še enkrat te prosim, Jerica, spremi me! Iz mladega si mi ti tovaršica, si povsod moja zvesta spremljevalka bila; ali me boš nocoj na groze polnem potu zapustiti mogla? Reci, da greš z menoj.“

Jer. „Oh! kaj morem drugače? Mojega svarjenja ne poslušáš in samé te pustiti ne morem“.

Tako ste sklenile obé, in ko se potem polnočni čas približuje, nastopile radovedne strašen pot. Počasi in plaho greste proti produ Bistrice. Luna se v oblake zavija, in skopo lije svojo luč na blede zemljo; gole drevesa pa merzli sever previhrava.

„Jerica!“ krikne Micika v tem hipu, „ali ne slišiš nič po germovji šumeti?“

Jer. „Veter piše“.

Mic. „Vidiš li? Bela žena tam-le stoji!“

Jer. „Ali se mešaš? Štor je, od mesca razsvetljen“.

Mic. „O Jerica! meni je tako tesno, tako bitko pri sercu; slabost mi preletava ude, kot svinec so noge težke! Jerica, meni se dozdeva, da je to moja zadnja pot; božja roka se zná nad mojim derznim djanjem strašno maščevati“.

Jer. „Kaj bledeš, Micika! Kje je tvoja poprejšna serčnost. Ali ni sveti večer?“

Mic. „Če se ne vernem, Jerica, utolaži Tineta; reci, da sem mu zvesta bila do zadnjega diha; utolaži očeta; njihovo terdoserčnost jim odpustim. Mojo skrinjo ti vzemi — pomni me!“

Zdaj dosežete tomun — ura udari polnoči; blede luna razliva svoje žarke čez jagetove veje; lasje se jima vzdigujejo in trepetaje stopite na okraj, v zerkalu viditi podoba zaželjeno. Zdaj oči pobesite in — hrest, zavrišči v vejah, voda se šumé razgerne pod njima, brezvoljno odskočite; ali

Micika se zgrudi in več -- ne vstane. Plašno pobegne Jera. Iz tomuna pa, glej! težavno nekdo priplava; boječ vstopi se na breg — Tine je. Svoji ljubi vstreči, je zlezal na drevo, da bi ga v vodi vidila; po nesreči pa se mu veja ulomi, ravno ko une dve v tomun pogledate. Komaj zazrè truplo svoje drage, se zgrudi zraven nje, in potoke solz na merzle, blede lica toči. Pa tudi on obleduje, strah in groza ga predergavata, kesa skleča žalost se ga polasti — obnemaga ji in serce mu počí. Al tudi Jera smerti ni odšla. V dolgi bolezní hira, in ko posije pomladansko sonce, je ogrevalo že gomile — vseh treh. Podgorski.

Oglasi.

„Slovenski Pravník“

se že pridno tiska tako, da prideta I. in II. zvezek (tedaj 10 pól) ob enem na svetlo kar najprej bode mogoče. Cena teh dveh zvezkov je 1 gold. avstr. veljave, ki se zamore z naročnino na naše slovenske časnike vred že zdaj dotičnim gg. založnikom poslati, ako kdo hoče poštnino prihraniti. Tudi kdor še se ni na „Sl. P.“ naročil, ga more za omenjeno ceno dobiti, dokler se ne razprodá malo število nenaročenih iztisov. Pri bukvarjih se naš „Pravník“ ne more prodajati po taki nizki ceni.

V Gradcu dné 19. grudna 1861.

Dr. Razlag.

Radi premalenog (skoro nikakovog) broja predplatnikah neče moj humoristično-satirički list

„Podravski jež“

danom 10. t. m. prosinca izači, več ée priměrak istog, kao dodatak mog predplatnog poziva od 1. listopada g. t. koncom 1. t. m. prosinca v svojoj pravoj slici štovanomu občinstvu se pokazati; i ako se povodom tim potrebiti broj predplatnikah prijavi, izlaziti ée tečajom sečnja 1862.

U Varašdinu 6. prosinca 1861.

Dragotin Antolek,

izdavatelj i odgovorni urednik „Podravskog ježa.“

Dopisi.

Iz Dunaja. * Kakor so poslednje „Novice“ omenile, je bila tú dné 16. t. m. slavjanska beseda. Da ime ni samo lažljivo, ampak resnično, vidi se iz tega, ker so bile pesmi in ostale muzikalne reči vse slavjanske in tudi od vseh glavnih plemen slavjanskih. Tako so bile izmed pesem jugoslavenske „Strunam“ od Jenkot-a, kor herviški: „Slavska rieč“; — serbska narodna pesem: „Poletjela saren-tica“ in „Ajduci“ od Stankovića; — ruske: narodna „Matuška golubuška“; — česke: prekrasni kor v duhu cele drame: „Utonula“ od Križkovskega, za tem: „Poletuje holubice“; — slovaška: „Aj čo by bola drobna jatelinka“; — polska: „Žal“. — V drugem razdelu igral je orhester ravno tako skladbe od vseh slavjanskih predelov, poljske, česke, ruske, bulgarske, slovenske. Kar nam je znano, pokazala se je slavnega tenorista Ander-a sestra pervikrat kot pevkinja slavjanska, pa je z drugo in tretjo pesmijo toliko navdanosti in navdušenosti prebudila, da ploskanja ni bilo konca ne kraja. Ravno tako so se kori ali zbori peli po dva in po trikrat, ker pred ni bilo mirú. — Ko se je pa družtvo veselo v drugo dvorano preselilo ter orhester začel delovati, je občno zadovoljstvo do verha dospélo ter je duh neopisljiv zavzel celo družtvo, ki se je posred nemškega mesta občutilo kot v pravi svoji domačii. Vse je bilo tako zadovoljno, tako dobre volje, da je beseda segala do treh v jutro. Kdo je vse bil nazoč, to je bilo težko razpoznati, ker ste velike dvorani tako bile naterpane in napolnjene, da se je človek komaj gibal. Toda, kar nam je od znanih glav viditi bilo, to je bil grof Thun, ruski poslanec Balabin, baron Ožegović, deržavni svetovavec, in mnogi poslanci slavanski kakor Rieger, Klam-Martinić, Toman, Černe, Klaudy, Pražak,